

opírá se jeho opatření, učiněné na základě zmáteční stížnosti ve prospěch některého obžalovaného (§ 290 tr. ř.), pokud se týče důvody, z nichž snížil trest ve prospěch některého obžalovaného (§ 295 tr. ř.), prospívají též jinému spoluobžalovanému, který nepodal zmáteční stížnosti, pokud se týče odvolání a aby v kladném případě sám od sebe postupoval tak, jako kdyby i tímto obžalovaným podána byla zmáteční stížnost, pokud se týče odvolání. Je zřejmo, že by bylo zrušovacímu soudu znemožněno, plniti tuto zákonnou povinnost, kdyby ohledně usnesení ve smyslu druhého odstavce §u 7 zákona o p. o. zůstávala příslušnost k vyřizování odvolání vyhrazena sborovým soudům stolice druhé. Ze všech těchto důvodů je zrušovací soud toho názoru, že jeho příslušnost jako soudu odvolacího (§ 296 ř. tr.) vztahuje se také na spolu se zmáteční stížností předložená odvolání — číkoliv — z u s n e s e n í učiněných soudem první stolice ve smyslu druhého odstavce §u 7 zákona o podmíněném odsouzení.

Čís. 1379.

Ke skutkové podstatě §u 132 tr. zák. se nevyhledává, by svěřeni pod dozor stalo se výslovně, jen když svůdce měl povinnost bdíti nad mravným chováním osoby jím svedené, aniž se vyžaduje, by svedená osoba byla mravně bezúhonnou neb aby překonán byl zvláštním násilím její mravní odpor.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1923, Kr I 941/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. května 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dokonaného i nedokonaného svedení ke smilstvu dle §§ 8, 132, III. tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodů zmátečnosti dle §u 281, čís. 9 a) a 10 tr. ř., věcně však jen čís. 9 a), uplatňuje proti výroku, jímž obžalovaný byl odsouzen pro zločin dokonaného a nedokonaného svedení ke smilstvu dle §§ 8, 132, III. tr. zák., že tu není skutkové povahy tohoto zločinu, jelikož Marie K-ová a Marta Š-ová nebyly vůči obžalovanému v poměru dozorném ve smyslu ustanovení §u 132 III. tr. zák., mimo to že není tu náležitosti svedení. V onom směru uvádí, že obžalovaný jest mrzákem, oloupeným o zrak a neschopným ku svedení a provozování své živnosti i k vedení domácnosti, že se tedy nemohl starati a nestaral ani o živnost a obchod, tím méně o domácnost, že všechny služebné najímala a přijímala jeho manželka vlastním jménem, která také měla dohled na děvčata, takže tyto dívky byly svěřeny doзору manželky obžalovaného, nikoliv však jeho samotného, jenž sám dohledu a dozoru potřebuje. Ale již napadený rozsudek správně dovodil

bezdůvodnost této námitky. Nezáleží na tom, by svěřením pod dozor stalo se výslovně, nýbrž stačí, že svůdce měl, na př. jako hlava domácnosti, povinnost, bdíti nad mravním chováním osoby jím svedené. Soud nalézací sice zjišťuje, že obžalovaný provozuje pod svou vlastní firmou kožešnictví, ale, ježto trpí rozsáhlými zákaly obou rohovek a tudíž k vykonávání své živnosti není úplně způsobilým, zastupuje ho v závodě jeho manželka, která pro závod svého manžela přijala děvčata k výpomoci v obchodě jako zástupkyně svého manžela. Přes to však zůstal obžalovaný hlavou domácnosti a nebyl svou chorobou zbaven povinnosti a také ne úplně způsobilosti, bdíti nad mravním chováním osob služebných, které pro své osobní poměry, zejména pro svůj nedozralý věk doзору ještě potřebují, jak tomu bylo při prodavačce 17leté Marii K-ové a 18leté služebné Martě Š-ové, dívkách mladých, nezkušených a mravně úplně nezkažených. Právě okolnost, ve stížnosti uvedená, že tyto mladé dívky samy odešly z domova, vydaly se na cestu do Prahy a zde samy vyhledaly si služební místa, poukazuje k tomu, že byly vydány zvýšenému nebezpečí mravnímu a proto dohledu potřebovaly. Bylo tedy přirozenou povinností obžalovaného, by, pokud byl k tomu schopným, jako hlava domácnosti, bděl nad jejich mravním chováním a nepsváděl jich sám k nemravnostem. Právně nalézací soud měl za to, že Marie K-ová a Marta Š-ová byly doзору obžalovaného svěřeny. V druhém směru zmateční stížnost uplatňuje, že způsob, jakým si dívky počínaly po stránce mravní, nasvědčuje tomu, že nějakého svádění se strany obžalovaného k nemravným činům nebylo třeba, by se mohlo říci, že obžalovaný využíval poměru dozorného. Nehledě k tomu, že tyto vývody nevycházejí ze zjištění soudu nalézacího, že dívky byly mravně nezkaženy, dlužno poukázati k tomu, že § 132 tr. zák. nevyhledává, by osoba sváděná byla mravně bezúhonnou neb aby překonán byl zvláštním násilím mravní odpor. Stačí, přiměje-li ji svůdce, by smilný čin spáchala nebo trpěla, což soud první stolice správně zjišťuje, a obžalovaný ohledně Š-ové také doznal, tvrdě, že sama na jeho vyzvání po první za ním přišla do skladiště a tam s ním tělesně obcovala. Jest tedy i druhá výtku bezpodstatna, a bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti.

Čís. 1380.

V tom, že podnikatel nadále pracoval v provozovně neschválené příslušným úřadem, a že kupitelům provozovny zamlčel její neschválení, jest spatřovati zavinění jeho na úrazu, jenž vzešel z vadného zařízení dílny.

Příčinná souvislost mezi zaviněním (§ 335 tr. zák.) a smrtelným výsledkem není přerušena tím, že působili také jiní činitelé, již měli v zápětí smrtelný výsledek.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1923, Kr I 1239/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. října 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem §u 335 tr. zák.